

HVEM ER DETTE?

Velsigne deg, broder. Det er så fint å komme til Herrens hus.

² Jeg studerte Skriften her en tid tilbake, og Det sto at da Jesus nærmet seg Jerusalem, løftet disiplene sine øyne opp, og så den hellige byen i det fjerne, og de begynte å fryde seg og si: “Nå vil riket gjenopprettes.”

³ Og denne bestemte mannen som fortalte, eller snakket om et nylig besøk i Palestina, og han sa at folk nå, i det siste året, har kommet til et punkt, at når de kommer opp fra dalen og ser rundt svingen, den samme veien som Jesus og disiplene gikk på, på den tiden, at når de ser byen, begynner de å gråte.

⁴ Du vet, jeg tror det var noe disse disiplene, på den tiden, følte, at—at riket skulle bli gjenopprettet igjen.

⁵ Og nå er tiden snart inne. Og jeg tror det er følelsen som ligger over folket, at riket nesten er klart til å gjenopprettes igjen.

⁶ Broder Neville, vår nådige og velsignede pastor, har nettopp snakket med meg om kommende vekkelsesmøter her ved tabernaklet, om noen få kvelder, om vi kunne be over det. Og jeg sa til ham at jeg trodde det ville være en velsignet ting.

⁷ Du kan bare ikke ha for mange vekkelsesmøter. Og mange ganger har vi feil oppfatning av en vekkelse. En vekkelse er ikke så mye det å bringe inn nye medlemmer, men det er å gjenopplive det vi allerede har. Og jeg er . . .

⁸ Jeg liker å si dette, fordi jeg sier det fra dypet av mitt hjerte. At jeg begynner å kjenne en annen følelse rundt tabernaklet, enn det som har vært i lang tid, en følelse av—av en dyp åndelig sans, som det pleide å være før, for lenge siden; at noe forankrer seg, og det har en ekte grunnvoll. Og jeg stoler på at Gud vil velsigne denne lille menigheten, og . . .? . . . igjen til sin kraft.

⁹ Og jeg ser at byggeprogrammet fortsetter, og jeg synes det er en flott ting. For før eller siden, vil vi eldre ta av oss rustningen og gi den tilbake i våre barns hender, og gå opp den gylne Trappen.

¹⁰ Her om dagen passerte jeg midtveis-merket, femti år gammel. Jeg kan bare ikke forstå det. Det virker ikke som det har gått så lang tid siden jeg fraktet dagligvarer for Chris Meisner, omtrent atten, seksten, atten år gammel. Men det bare forsvant et sted. Det viser bare at vi ikke har noen blivende stad her, men vi søker Den som kommer. Og det er Staden som har Gud til byggmester, og det vil aldri være noen ende der.

¹¹ I morges, da jeg snakket om temaet morsdagen, og prøvde å plassere mor, ikke som hun egentlig er, i alderdommen med rynker og alt dette, krykkene hennes, eller en gammel rullestol

eller lenestol, og en liten blomsterpote ved siden av seg; men mor i oppstandelsen, fornyet tilbake til sin ungdom, og står skinnende som en dronning. Det er slik jeg liker å tenke på min mor. Jeg liker ikke å tenke på henne slik hun er i dag, gammel. Jeg liker å tenke på det som kommer. Og jeg vet at dere føler det slik for mødrene deres. Tenk på henne slik hun virkelig er i hjertet. Selv om mange . . . som dikteren sier: "Livet har ikke vært lett for henne, men hun ville gå gjennom alt på nytt, bare for å gjøre noe for deg." Så Gud kommer til å gjøre det mulig, slik at hun kan leve sammen med deg for evig. Så jeg er glad for det.

¹² Jeg vet ikke hvorfor jeg kom med denne bekjentgjørelsen i morges, at jeg ville tale i kveld, om Herren ville, om: *Hvem er Dette?* Vet absolutt ikke hvordan jeg skal gjøre det. Men jeg var opptatt inntil for en time og ti minutter siden, med samtaler hele ettermiddagen, og fikk telefoner om spesielle og—og akutte nødstilfeller. Jeg klarte ikke å komme til dem.

¹³ Og jeg vil at dere skal fortsette å be for doktor Sam. Han—han blir stadig bedre, og vi er takknemlige. Og doktor Baldwin og fru Baldwin er begge i bedring. De blir stadig bedre.

¹⁴ Jeg vil at deres skal skrive en ny på bønnelisten deres i ettermiddag. Det er Harry Lease her nede, apotekeren. Harry er en nær venn av meg. Og så lenge jeg har kjent ham, har jeg trodd at han var en kristen, inntil i ettermiddag, da broren hans kom med et bønnebegjær om frelse for hans sjel. Broder Mike Egan kom med . . . vår tillitsmann her, kom med nyheten. Og Harry er i en alvorlig tilstand, borte på sykehuset. Jeg visste ikke at han satte meg så høyt; men, han av slo sin egen pastor i ettermiddag, eller pastoren i menigheten der han går, og ville at jeg skulle komme og besøke ham. Og jeg ønsker å besøke ham. Så, be for Harry.

¹⁵ Vi er glade her, i kveld, for å se noen av vennene mine her, som kommer fra Georgia, broder Welch Evans og familien hans. Jeg ser også andre besøkende som jeg ikke kjente, som sannsynligvis var her i morges.

¹⁶ Hvis jeg ikke tar feil, ser jeg broder og søster Elmer Collins der, fra Phoenix, Arizona. Åh, du har ikke forandret deg. Ser ut som du burde ha på deg jernbaneklærne dine, og—og kommer inn fra jernbanesporene. Og velkommen hjem igjen! Jeg kan ikke be deg om å bli her, for du fant et bedre sted, ser du, det er veldig fint, Phoenix. Vil gjerne bo der selv en dag.

¹⁷ Og så ser jeg broder Smith her, fra Church of God, der ute. Broder Smith, jeg fikk overlevert den lille boken din, her om dagen, eller i går ettermiddag, sent. Jeg har ikke lest den ennå, men jeg vil absolutt gi min støtte til den, så lenge jeg vet at du skrev den. Det må være ekte, sann Skrift. Gud velsigne deg. Og jeg håper den blir en suksess.

¹⁸ Og mange andre, jeg kunne nevne. Dere er alle velkomne her i tabernaklet. Og jeg likte den sangen, i morges, av søster Stricker som sang: "Han ser på henne gjennom gitteret." Mine mennonittbrødre her, glad for å ha dem her. Og, åh, dere alle sammen! Jeg tror det er en venn her fra Illinois, sønnen hans spiller inn opptak der bak, møtte dem igjen. Og så mange jeg kunne . . . Ikke tro at jeg overser deg hvis jeg ikke nevner navnet ditt, men jeg bare ønsker dere alle velkommen.

¹⁹ La oss nå lese i kveld, for en leksjon i Skriften, fra Matteus 21. kapittel, og begynner med det 1. verset, og leser nedover, og til og med det 11. vers.

Da de nærmet seg Jerusalem, der kom, og kom til Betfage ved Oljeberget, sendte Jesus to av disiplene av sted.

Han sa til dem: Gå inn i landsbyen som ligger foran dere, og straks skal dere finne et esel som er bundet, og en eselfole sammen med det. Løs dem og før dem til Meg!

Hvis noen sier noe til dere, skal dere svare: Herren har bruk for dem. Og straks skal han sende dem med.

Alt dette skjedde for at det skulle gå i oppfyllelse som var talt ved profeten, når han sier:

Si . . . til Sions døtre: Se, din Konge kommer til deg, i ydmykhet . . . og ridende på et esel og en eselfole, lastedyrets fole.

Så gikk disiplene av sted, og gjorde som Jesus hadde befalt dem.

De kom med eselet og eselfolen, la klærne sine på dem og satte Ham på dem.

Og en meget stor folkemengde bredte klærne sine ut på veien. Og skar grener av trærne og spredte dem utover veien.

Folkeskaren som gikk foran, og de som fulgte etter, ropte: Hosanna, Davids Sønn! Velsignet være Han som kommer i Herrens navn! Hosanna i det høyeste!

Da Han var kommet inn i Jerusalem, ble hele byen satt i bevegelse og de spurte: Hvem er dette?

Da svarte folkemengden: Dette er profeten Jesus, fra Nasaret . . .

La oss bøye våre hoder i bønn.

²⁰ Å Herre, vi lurte på hva vi ville ha sagt hvis vi hadde levd på den tiden. Men vi lever i en større tid, når vi venter på at Han skal komme. Og mens vi forbereder oss, Herre, forbereder våre hjerter, og bringer inn alle kornbåndene som vi kan samle fra høstmarken, både hjemme og i utlandet, tenker vi på og er i forventning for tiden da vi skal se Ham komme, ridende på en

hvit hest, komme ned fra Herlighetens portaler, for å forvandle og forme våre gamle, forgjengelige kroppar til en herliggjort kropp som Hans egen, hvor verken synd eller noen tegn på død noensinne kan komme inn. Og vi skal se Ham som Han er, og leve og elske Ham gjennom alle tider som skal komme.

²¹ Vi takker Deg for denne menigheten og for dens pastor, og for tillitsmennene og diakonene, og for hver person som kommer hit; og for de besøkende som er i vår midte, som er sauer fra samme fold, men fra en annen innhegning. Vi ber om at Du vil velsigne dem, i kveld, med Ditt Nærvær.

²² Og mat oss med Ditt Ord, så vi kan gå herfra, i kveld, med beslutsomheten om å bli bedre kristne, enn vi noen gang har vært før. Må vi gå med et nytt håp i vårt hjerte, og med glede og vente på Hans Komme.

²³ Hvis det tilfeldigvis skulle være noen blant oss, som er syke og plaget, skal vi ikke glemme å be for dem. At de . . . Gikk inn i bygningen, i kveld, hvor vi har samlet oss for tilbedelse, kom inn, syke, måtte de gå friske ut.

²⁴ Og vi ber for de som er under rehabilitering, i hjemmene og på sykehusene, og de som er i sykesengene. Vi ber, Å Gud, at Din nåde vil nå ned til dem.

²⁵ Vi vil be for de som er likegyldige, i kveld, som ennå ikke har smakt og sett hvor god Herren er, som ikke vet hva det vil si å være elsket av Gud. De forstår bare ikke hva de går glipp av. Å Gud, må en radiosending, eller et eller annet, berøre deres hjerter, og deres følelser kan vendes til Deg før nådens dør lukkes, og de blir stående utenfor, for å møte dommen uten nåde.

²⁶ Hjelp oss, Herre. Disse tingene ber vi om i Herren Jesu Navn, og til Hans ære ber vi om det. Amen.

²⁷ Det var så fullt av folk rundt portene, og gatene var overfylte, og det var ikke engang plass for folk å sove. De lå utenfor muren, på bakken overalt, for dette var påske. Og folk kom fra hele den kjente verden for å tilbe på denne tiden. Det var tiden da påskelammet ble slaktet. Og . . . Det symboliserte deres utfrielse fra Egypt, slaveriet. Og de feiret dette hvert år. Hvert år fant denne store påsken sted. Og det var ett av de mest viktige øyeblikkene i . . . eller hendelsene i den jødiske religionen, fordi det minnet om tiden da de ble utfridd.

²⁸ Alle mennesker elsker å tenke på det, tiden de ble utfridd. Hvordan hver enkelt av oss, i kveld, kan gå tilbake til tiden da vi ble utfridd! Hva det betydde for oss!

²⁹ Jeg kan huske fra min egen erfaring, hvordan mitt stakkars guttehjerte lengtet etter å røre ved Gud. Jeg tenkte: "Åh, om jeg bare kunne gå opp og banke på døren Hans, og snakke med Ham en liten stund!" Og dere kjenner selvfølgelig historien min. Jeg tok et papir og en blyant, og skulle skrive et brev til Ham, fordi

jeg ikke kunne snakke med Ham. Og jeg visste at Han bodde i skogen, fordi jeg hadde hørt Ham, og jeg hadde sett Ham bevege Seg i skogen. Og en—en viss, gammel, kjent sti som jeg pleide å gå nedover når jeg skulle jakte eller fiske. Jeg tenkte: “Jeg vil bare feste det på treet og adressere det til Mr. Jesus.” Bare slik at jeg kunne bli kvitt byrden fra hjertet mitt, på en eller annen måte.

³⁰ Åh, den kvelden, der tilbake! Jeg kan glemme alderen min, jeg kan til og med glemme navnet mitt en dag, men jeg kan aldri glemme den stunden da Han fridde meg ut fra synden. Noe skjedde, nede i meg, som har hjulpet meg gjennom de store stundene i mørket. Stunden for min utfrielse, syndens byrder forlot meg, og jeg ble en ny person. Jeg har vært en ny skapning i Kristus Jesus, siden den gang.

³¹ Og disse jødene, de kom opp, hvert år. Og det var en—en kilde inne i kirken. Og de tok brødet og de bitre urtene og lammet, og de drakk av denne kilden i kirken. Og de gledet seg sammen fordi Gud hadde vist dem nåde. Så dette var påsketiden, og ikke bare var det påske, men det var en spesiell påske.

³² Du vet, det er noen ganger vi går i kirken og . . . Vi elsker alltid å gå, men noen ganger skjer det noe spesielt.

³³ Og dette var en av de gangene. Luften var ladet med forventning, akkurat som den er i dag. Alle øynene til de som elsket Ham, så etter at Han skulle komme inn gjennom porten.

³⁴ Og jeg tror det er mye på den måten i dag, for de som elsker Ham, ser etter Ham. Luften er ladet med forventning.

³⁵ Når, vi lever i denne tiden, da jorden faktisk er, har blitt en stor kruttønne. Og vitenskapen forteller oss: “Det er bare tre minutter til midnatt.” Og jeg er sikker på at du leste, som jeg, her om dagen, historien om denne generalen i hæren, som sa at det: “Hvis det ble en ny krig, ville den vare bare i to eller tre minutter.” De gamle dagers kjemping, med skuddveksling og skyttergraver, det er over. De hevder at den neste krigen bare vil vare to eller tre minutter. En dag vil en eller annen ustabil person miste besinnelsen og detonere en av disse bombene. Og når de gjør det, har vi lytteposter overalt, for å detonere rett tilbake. Verden kan bare ikke overleve det.

³⁶ Alle på påskefeiringen visste at noe kom til å skje, men de visste ikke akkurat hva det var.

³⁷ Og det er slik det er i dag. De fleste vet at noe er i ferd med å skje. Alle vet det. Du kan snakke med synderen, du kan snakke med kjøpmannen, du kan snakke med hvem som helst, og, åh, det er en så urolig tid for verden.

³⁸ Men du kan snakke med en mann eller en kvinne som venter på Hans komme, og ansiktet deres stråler av herlighet. De venter på den store begivenheten. Så hele luften er ladet igjen, og forventer at noe skal skje. Verden vet ikke hva som er i ferd med

å skje, men den levende Guds Menighet vet hva som kommer til å skje. De vet at snart vil basunen lyde, og vi vil se Ham komme, ridende ut av Herligheten, på en hvit hest, og Himmelens hærer følger Ham. Og de som er døde i Kristus, vil bli opptrykket og tatt opp for å møte Ham i luften. Det er det vi venter på. Vi lengter etter det.

³⁹ Og vi fikk vite at sjelene til disse mødrene, og så videre, som vi snakket om i morges, rett under Guds alter, roper: “Hvor lenge, Herre? Hvor lenge?” Mor vil se deg like mye som du vil se henne. Og våre kjære ønsker å møte oss, like mye som vi ønsker å møte dem.

⁴⁰ For en gjenforening det vil bli, når Han kommer! Å møte våre kjære og se dem i deres oppstandelseskropp, og herliggjort, og vandre rundt med oppstandelsens arving, ser på personligheten deres, hvordan den har endret seg, saktmodigheten og roen. Og det vil ikke være mas og kjas, og masse oppstyr, for vi vil ha hele Evigheten til å leve sammen.

⁴¹ Åh, denne store, nevrotiske tidsalderen som vi lever i, bare ikke tid til noen ting, bare arbeider seg opp, og puffer og håver til seg, ja, det er en forferdelig tid.

⁴² Så, mens de ventet på at noe skulle skje, det var veldig leit at mange av dem den påsken aldri fikk se Ham. Likevel visste de at noe kom til å skje, men likevel så de Ham ikke.

⁴³ Slik vil det være ved Herrens Komme. Det er mange rastløse mennesker i dag, som vet at noe er i ferd med å skje, men de—de vil aldri se Ham. For Han vil komme i midnattens stillhet, for å rykke bort den lille Menigheten, som lengter og venter og forventer å se Ham. Det er de Han vil komme og rykke bort. Mange i denne verden som lever i glamour, og hvis sjeler gleder seg over verdens ting, vil ikke vite hva som har skjedd, før Menigheten er gått inn i Herligheten, for Han vil komme som en tyv om natten og rykke dem bort. Så vi kan se at vi er tilbake på samme sted igjen. Nå finner vi ut, at, disse forventningene, at Gud kommer til dem som . . . Gjennom hele Skriften har det vært det samme. At de er . . . Han viser Seg alltid for de som venter på Ham, alltid for de som ønsker å se Ham. Og jeg er sikker på at det er håpet som er i hjertene våre i kveld.

⁴⁴ Det er omtrent seks måneder siden, antar jeg, siden jeg vitnet for noen mennesker. Og jeg sa: “Åh, tenk på det, at Han kan komme når som helst!”

⁴⁵ Og det som fikk meg til å si det, jeg snakket om broder Bosworth. Da jeg dro for å se den gamle, troende mannen, da vi hørte at han var døende, rundt åtti år gammel, kona og jeg dro ned til . . . der for å se ham før han døde. Jeg måtte bare si noe til ham. Jeg liker å se på de hellige når de går inn i Herligheten, og jeg måtte se ham. Og vi satte opp farten på bilen.

46 Men da jeg kom dit, og skyndte meg inn døren, lå den gamle patriarken i et lite hjørne. Han løftet hodet da han så meg komme. De gamle, svake armene hans stakk ut, med huden hengende ned. Og han strakte armene ut etter meg. Og jeg tok ham rundt halsen og ropte: “Min far, min far, Israels vogner og ryttere”, for han var en hellig, gudfryktig mann.

47 Og jeg sa: “Broder Bosworth, jeg vil spørre deg om noe. Tror du at du vil bli frisk?”

Han sa: “Åh, jeg er ikke syk engang.”

Jeg sa: “Vel, hva er i veien?”

48 Han sa: “Jeg reiser Hjem.” Han sa: “Jeg er trett, og jeg er utslitt. Og jeg vil bare reise Hjem.”

49 Jeg sa: “Da skjønner du at du dør?” Jeg sa: “Jeg vil spørre deg om noe. Tilbake ned gjennom omkring syttifem års tjeneste, hva har vært det mest strålende øyeblikket? Kan du snakke med meg, sir, og fortelle meg hvilken opplevelse du hadde langs veien, som du regner som din største stund.”

50 Hvis jeg lever til hans alder, vil jeg aldri glemme, da de mørke øynene møtte mine, over disse brillene. Han sa: “Min kjære broder, dette er det største øyeblikket i livet mitt. Jeg kan ikke tenke meg noen stund som var mer strålende enn akkurat nå.”

51 Jeg så ham i ansiktet, og jeg sa: “Sir, vet du fortsatt at du er døende?”

52 Han sa: “Broder Branham, jeg ligger her og venter hvert øyeblikk på at Han skal åpne den døren og komme, ta meg Hjem med Ham.” Det er måten å dø på. Det er veien å gå.

53 Og som dere vet, at, omtrent to timer før han døde . . . Han hadde ligget i koma i over to dager. Og da han kom til seg selv, reiste han seg opp i rommet og begynte å snakke med sin kone. Så, med ett, så han ut til å bli gjennomsiktig. Og han håndhilste, i en hel time eller mer, med venner som har vært døde i førti eller femti år, som var hans omvendte i menigheten hans. Håndhilste på moren sin og faren sin. Helt til han var . . . livet hadde forlatt kroppen hans, la seg ned på puta og sovnet inn, i Herren Jesu armer. Det er ingenting som å tjene Ham, vente på Ham.

54 Og mens jeg snakket med denne mannen om dette, og fortalte den opplevelsen, sa jeg dette. Jeg sa: “Sir, åh, vil det ikke bli fantastisk når vi ser Ham? Åh, hvis Han hadde kommet i dag!”

Han sa: “Broder Branham, ikke skrem folket slik.”

Jeg sa: “Hva mener du?”

55 Han sa: “Åh, ikke prøv å fortelle folk at verden kommer, eller Kristus kommer. Det gjør dem engstelige.”

56 “Åh”, sa jeg, “nei. Det kan du ikke mene. For de som venter på Ham, er det den mest fantastiske nyheten de kunne høre, at Jesus er i ferd med å komme og hente Sin Menighet.” Alderdom vil bli

byttet ut med ungdom. Glede vil bli gitt i stedet for dysterhet. Liv vil bli gitt i stedet for død. Forgjengeligheit vil byttes ut med uforgjengeligheit. Åh, hvilket øyeblikk, å vite at Han skal komme!

57 De ventet på Ham. De forventet Ham. Og da Han kom, ser vi at det var to partier. En gruppe var for Ham, og en var imot Ham.

58 Og det er slik vi finner det i dag. Det er hva, Hans komme, det har alltid splittet menneskene. Hver gang, når du finner Jesus, finner du de rundt som vil være i strid med Det. Det er satan. Og i dag, når vi tenker på det, ser vi ikke mye endring. Akkurat det samme. Menneskene har endret seg, men menneskenes ånd har ikke endret seg.

59 Så da de endelig så ut porten og så Ham komme, ridende på det lille, hvite eselet, ikke rart disiplene begynte å—å rope: "Himmelriket er kommet!" Folket løp Ham i møte, og hele Jerusalem var i bevegelse. Det er noe med det, når Jesus kommer, blir det alltid en rørelse. Og hele byen var i opphisselse. Og de—de kan ikke skjule det.

60 Og predikantene på den tiden ble stilt til ansvar for denne rørelsen, fordi det var under påskehøytiden. Og de skrek ut: "Hvem er Dette?" da spenningen økte lufta, og Herren Jesu ankomst, til Jerusalem, hadde ladet luften med forventninger, en skulle tro at lærerne burde ha visst hva som skulle skje. En skulle tro at øverstepresten hadde visst det. En skulle tro at alle de andre prestene skulle ha visst det.

61 Og det har ikke forandret seg noe, i dag, fordi Den Hellige Ånd er forløperen for Herren Jesu Komme. Og når Den Hellige Ånd begynner å strømme ut over jorden, bryter vekkelsesilden ut overalt, store tegn og under har skjedd, helbredelser har funnet sted, profetier har gått ut. Alle de apostoliske velsignelsene har kommet tilbake til Menigheten igjen. Så, som det var da, slik er det nå, den vantros ånd roper fremdeles ut: "Hvem er Dette?"

62 Noen av dem trodde på Herren Jesus, og sa at Han var en god Mann. Noen av dem sa: "Han er en god Mann."

63 Det er det de sier i dag. De prøver å plassere Ham som en Napoleon, en kriger. De prøver å plassere Ham som en—en George Washington, en sannferdig mann. Men Han var mer enn det.

64 La du merke til lesningen av Skriften? De sa: "Dette er en Profet som kommer fra Galilea."

65 Og de prøver å si det samme i dag, når de ser denne store Herrens bevegelse: å gjenopprette helsen tilbake, for de syke og de plagede; å se Ham bruke Sin Ånd i Sin Menighet, for å skjelne tankene til folket; å se Ham gjøre akkurat som Han gjorde da Han var her på jorden, for å oppfylle det Han sa ville finne sted;

ja visst, menighetene og menneskene har spurt om dette: “Hvem er Dette?”

66 De forsto ikke hvem Jesus var, fordi ingen av dem kunne gjenkjenne Ham, fra skolene deres. “Hvilket seminar kom Han fra? Hvilken teologisk skole kom Han fra?”

67 Og slik er det i dag. De fleste av menneskene som er salvet med Den Hellige Ånd, kom ikke fra noe seminar. De er resultater av Guds eget valg. Men tegnene og miraklene og underne som ble lovet i Bibelen, følger denne mektige Hellige Ånd, når Den beveger Seg blant folket.

68 Og de sier i dag: “Hvilken skole er de fra?” Med det samme du kommer inn i en by, for å holde et vekkelsesmøte: “Hvilket trossamfunn tilhører du?”

69 Jeg hadde en samtale fredag ettermiddag, med den romersk-katolske presten fra den irske kirken i Louisville. Og ikke mer enn jeg var blitt introdusert for ham, en fin lærd mann, sa han: “Herr Branham, hvilket trossamfunn er du med i?”

Jeg sa: “Jeg er ikke med i noen.”

Og han sa da: “Ble du ordinert?”

Jeg sa: “Ja, sir.”

Han sa: “Hvem ordinerte deg?”

70 Jeg sa: “Herren Jesus ga meg Den Hellige Ånd, for å forkynne Evangeliet, og ga meg et oppdrag.” Vel, det er ordineringsen vi trenger.

71 Jesus sa ikke til disiplene sine: “Gå ut til . . .” Jeg kritiserer ikke disse tingene, men de har hatt sin tid. Han sa ikke: “Gå, studer for å bli en forkynner, i så *mange* år.”

72 Han sa: “Bli i byen Jerusalem, inntil dere blir utrustet med Kraft fra det Høye.” Han sa det til menn som ikke kunne skrive sitt eget navn. “Og etter dette, at Den Hellige Ånd har kommet over dere, da skal dere være Mine vitner, både i Jerusalem, Judea, Samaria og til de ytterste deler av jorden.” Det er ordinasjonen.

73 Det er ikke nevnt noe sted at Jesus noen gang har gått på noen skole, eller ble uteksaminert fra noe seminar. Likevel har det blitt etablert flere seminarer i Hans Navn, for religiøse årsaker, enn for noen annet—noe annet som noen gang har vært i verden. Det er ikke nevnt noe—noe om at Han noen gang gikk på skole. Men likevel har det blitt opprettet flere skoler i Hans Navn enn det har blitt i noe annet slags navn under himmelen, skolene. Vi har ikke noe kjennskap til at Han skrev noen bok. Likevel har det blitt skrevet flere bøker om Ham enn all annen litteratur som er skrevet. Og i dag er Bibelen Hans den mest populære Boken som finnes i hele verden, blant all litteratur.

74 Men, ser du, på besøkelsens dag ropte de: “Hvem er Han?”

75 Ser du, Gud tar noe som ser ut til å ikke være noe, for å gjøre noe ut av det. Det er det som gjør Ham til Gud.

76 Og da de så Ham komme ridende inn gjennom porten, sa noen av dem: “Han er en stor Mann.”

77 De sier det i dag. Det er teologiske skoler som i dag lærer at Jesus var en stor Mann, at Han var en god Mann. Noen av dem sier til og med at Han var en profet. Nå, hvis Han bare var en profet, eller en god Mann, er vi i våre synder. Han var mer enn en profet. Han var mer enn en god Mann. Likevel var Han en god Mann. Likevel var Han en Gud-Profet. Men Han var mer enn det. Han var Gud manifestert i kjød, for å ta bort synd.

78 Og da Han kom ridende inn, var det mange mennesker som sa: “Han er en helbreder. Åh, vi så Ham åpne de blindes øyne. Vi så at Han fikk den forkrøplede mannen til å gå. Vi så Ham be, og feberen forlot barnet.” Men, så, denne kategorien fulgte Ham bare på grunn av brødene og fiskene.

79 Og det er slik folkemengdene er i dag, mange. Hvis det er en helbreder, ja, så følger de—de Ham, og Han er bare—Han er bare en oase. Hvis de blir syke, løper de, sier: “Åh, vil du være så snill å be for meg, at Herren Jesus vil gjøre meg frisk?” Og så snart de kommer ut av sykehuset, eller sykesengen, går de rett tilbake ut i verden, som en hund til sitt spy, eller en gris velter seg i gjørma, som Skriften sier. De følger Ham bare for å få goder fra Ham. De bruker Ham bare som en—en totempæl, eller—eller noe som—som de kan få fra Ham, og forventer ikke å tjene Ham. Den gruppen eksisterer fremdeles i dag.

80 Det var ni spedalske som ble helbredet, og en vendte tilbake for å takke Ham. Eller var det ti? De, en av dem, vendte tilbake for å takke Ham, og resten av dem gikk utakknemlige videre.

81 Og hvis menneskene i Amerika, som er blitt helbredet av Guds Kraft, ville vende sine hjerter til Gud, ville en vekkelse feie over denne nasjonen, som ville stenge enhver bar, som ville . . . Vinmonopoler og whisky-butikker ville være ute av bildet. Kirkene ville være fulle. Teatrene ville stå tomme søndag kveld. Og det ville bryte løs en vekkelse over denne nasjonen. Men når de ser det skje, de tingene som Gud gjør, roper de fortsatt: “Hvem er Han? Hvem er dette som kommer? Hvor kom de fra? Hvem er dette? Med hvilken myndighet gjøres dette?”

82 Glemmer aldri, i Johannesburg, Sør-Afrika. Jeg hadde akkurat kommet, omtrent tretti minutter før, på et fly. Jeg hadde vært tre dager og netter i luften, så trøtt at jeg nesten ikke kunne klare det. De—de kjørte meg med ut til messeområdet hvor rundt femti eller seksti tusen mennesker var samlet. Og hadde ikke mer kommet opp på plattformen, før Den Hellige . . . jeg så en—en buss komme over stedet. Og den hadde et skilt på seg: “Durban.” Jeg så en ung mann som måtte diskutere og rømme unna faren og moren sin, med ett ben seks eller åtte tommer kortere enn

det andre. Han hadde på seg en hvit skjorte, med seler som holdt buksene oppe. Og jeg la merke til den unge mannen. Jeg så tilbake igjen. Visjonen var borte. Og så, på et øyeblikk, så jeg Lyset henge over en ung mann, langt bak i forsamlingen. Og jeg kikket. Jeg tenkte: "Jeg så ham et sted." Jeg så på ham, og Lyset holdt seg over ham i noen minutter. Og jeg ventet på at tolken skulle ta de neste ordene. Deretter så jeg den samme unge mannen reise seg, kaste ned krykkene sine, og det 6-tommer kortere benet hans, kom ned normalt med resten.

⁸³ Og jeg sa til Mr. A. J. Schoeman; som er i Herligheten, i kveld. Jeg sa: "Mr. Schoeman, bare gjenta ordene mine. Det er en visjon."

Han sa: "Ja vel."

⁸⁴ Og jeg sa: "Den unge mannen som sitter bak der, med den hvite skjorten på seg, og bukseselene, han kom fra en by som heter Durban, rundt femten hundre miles over landet, i en buss. Og han måtte stikke av fra sin far og mor, for å komme. Men han har trodd på Herren Jesus, og han har ett ben som er seks tommer kortere enn det andre."

⁸⁵ Og den unge mannen spratt opp. Der sto han og prøvde å lete etter krykkene sine. Og jeg sa: "Unge mann, Herren Jesus har helbredet deg." Og umiddelbart kom beinet hans ut seks tommer, og ble normalt som det andre. Og de førte den unge mannen til plattformen, og leger undersøkte ham der. Du ser bildet hans i boken min.

⁸⁶ Jeg hadde stått der bare noen få øyeblikk, jeg så en liten, grønn bil kjøre nedover veien, og den skled. Den snurret rundt, bakover, og traff et tre. En ung, lyshåret jente ble . . . hadde brukket ryggen. Og jeg sa: "Jeg ser en liten, grønn bil som skled inn i et tre, og en ung, lyshåret jente på rundt atten år, har brukket ryggen. Hun er i en alvorlig tilstand." Ingen reagerte. Og jeg kunne ikke se henne noe sted i den enorme mengden av mennesker. Og jeg sto der bare i noen minutter. Jeg sa: "Forstå. Det er . . . Ikke vær mistenksom. Det er Herren Jesus, i oppstandelsens Kraft. Han sendte Den Hellige Ånd for å fortsette Sitt arbeid." Og der så jeg visjonen skje om igjen. Og jeg kunne ikke se den unge kvinnen.

⁸⁷ Akkurat da, rett foran meg her, sto det Lyset, som dere ser på bildet. Og Det sto her. Jeg gikk opp dit, og der lå hun, nedenfor plattformen. Jeg sa: "Unge dame, Herren Jesus har gjort deg frisk." Og hun begynte å gråte.

⁸⁸ Moren hennes sa: "Åh, nei! Ikke be henne stå opp!" De sier: "Hvis hun beveger seg, vil hun dø."

⁸⁹ Og den unge damen hoppet opp på føttene, ropte og priste Gud. Og moren besvimte og falt ned i båren som jenta lå på.

Hva er det?

90 Omtrent på det tidspunktet, reiste det seg en kritisk mann bak der, og sto med en fot på det ene setet og en på det andre og sa: “Du, amerikaner! Jeg utfordrer deg til å fortelle meg i hvilket Navn du gjør dette i! Og hvilket kirkesamfunn tilhører du?” Skjønner?

91 Det er akkurat det samme. De forstår ikke. De venter ikke på disse tingene. Menighetene venter ikke på Herrens Komme. Og Den Hellige Ånd er her for å stadfeste Hans Komme, for å få det til å skje. Så mye . . .

Hver og en ønsker å ta sin egen vei. Det var slik det var der. Hver gruppe hadde sin egen idé.

92 Men det er ikke spørsmålet i kveld. Det er ikke det jeg snakker om. Men spørsmålet jeg stiller deg er, hva tror du Det er? Det angår deg. Hvem er Dette som reiser frem og tilbake gjennom nasjonene? Ikke mennesker. Mennesker kan ikke gjøre slike ting. Hvem er Det som taler og sier til folket i forsamlingen, som: “Sitter rett *her, her* borte”, og forskjellige steder i møtet, når kvinner og menn blir brakt inn hit, døende? Hvem er Det?

93 Den unge kvinnen som gikk inn i dåpskapellet i morges, som for tre uker siden var døende av sarkom-kreft, bor rett her i Maple Street, fru Baity. Og jeg spurte tre leger som var sammen med henne. Hun hadde ikke en sjanse til å leve, med fire eller fem små barn, og min mor prøvde å ta hånd om dem. Mamma sa: “Bill, hun kommer aldri hjem igjen.”

94 Og jeg dro ut dit hun var, og Herren Jesus talte: “SÅ SIER HERREN, hvis hun vil gå til menigheten og love å bli døpt til Herren Jesu Navn, og vil tjene Gud, vil hun komme hjem, frisk.”

Og jeg spurte henne: “Vil du gjøre dette, dame?”

95 Og hun sa: “Alt du sier, vil jeg gjøre.” Umiddelbart forsvant smertene. Tre dager senere var hun hjemme, og legene kan ikke finne ett spor av den kreften.

96 Hvem er Dette som kommer i Herrens Navn? Hvem er Det? Det er Guds Hellige Ånd. Hva er din mening om Det? Hva er deres mening, som kjenner pastoren deres? Og når man sitter i disse setene her, folk utenbys fra, sitter med epilepsi, sitter med . . . Det sitter en mann, et sted her inne, en mennonitt-broder, akkurat her, som lider av epilepsi. Hadde aldri kjent eller sett ham, visste ingenting om ham. Og plutselig, for omtrent to år siden, antar jeg, eller noe, ja, to år, kalte Den Hellige Ånd det ut og sa “SÅ SIER HERREN.” Han har aldri hatt et anfall siden. Hvem er Det? Hvem er Det?

97 Denne kvinnen satt her, sist søndag, sist gang jeg var her, var kommet ned fra et sted i Illinois. Neste dag . . . Med en stor svulst i kroppen, som var ondartet. Og noen av de beste legene i Illinois skulle ta henne med til en stor klinikk, for å bli operert, på mandag. Og hun presset seg vei inn. Aldri sett henne eller hørt

om henne, i hele mitt liv. Og plutselig overskygget Den Hellige Ånd henne, og Den fortalte henne hvem hun var, hvor hun kom fra, og at hun skulle opereres dagen etter. Hvor mange var her da, og så det? Og så at nyheten ble spredt ut. Dagen etter, da hun dro til legen, tok de henne fra klinikk til klinikk, og kan ikke finne et spor av det.

⁹⁸ Hvem er Dette? Åh, Gud vær barmhjertig! Hvem er Dette som gjør dette? Kunne du våge å si at det var pastoren din? Aldri. Kunne du våge å si at mennesker hadde noe med det å gjøre? Aldri. Det er Den Hellige Ånd, Ånden som var på vår Herre Jesus. Og Hans Komme for å forene Seg med Sin Menighet, er så nær at Han sprer Sitt store, hellige Lys, for å gjenløse og for å bringe den levende Guds Menighet inn i fellesskap, for Bortrykkelsen som er nær for hånden. Amen!

⁹⁹ Hvem er Det? Jeg kan ikke svare på spørsmålet ditt. Jeg kan ikke svare for deg. Men jeg kan svare for meg selv. Og foran denne hellige talerstolen, i kveld, som hører dette, denne gruppen, og de—de som er kjøpt av vår Herre Jesu Blod, jeg sier dette fra bunnen av mitt hjerte. Ikke fordi jeg er en av dere, ikke fordi jeg er noen spesiell, men en av de gjenløste som er rensset i Blodet. Jeg tror at det samme Lyset som virker i denne kirken, i kveld, Den samme viser, ved Sin natur, at Det er Jesus Kristus, i form av Den Hellige Ånd.

¹⁰⁰ Alle som kjenner Skriften, vet at Jesus sa: “Jeg kommer fra Gud, og Jeg går til Gud.” Før Han ble kjødt, da Han var sammen med Moses i ørkenen, var Han Ildstøtten. Og da Moses ønsket å se Ham, vendte Han baksiden Sin mot ham. Og Moses sa: “Det ser ut som en Mann.” Da Han var her på jorden, var Han en Mann. Han gjorde de samme tingene som Han gjør i dag, gjennom mennesker som Han har gjenløst. Der kommer Han og lar Seg bli tatt bilde av. Hva er det?

¹⁰¹ Etter Hans død, begravelse og oppstandelse, var Paulus på vei til Damaskus en dag, og et stort Lys slo ham ned. Mennene rundt ham, så ikke Lyset. Men Det slo Paulus ned, så Det gjorde ham blind. Han hadde problemer med øynene resten av livet. Og han sa en gang: “For at jeg ikke skulle opphøye meg av de overmåte store åpenbaringene, ble det gitt meg”, en torn i kjødet hans, et satans sendebud, for å slå ham. Det var på grunn av de overmåte store åpenbaringene.

¹⁰² Og da Paulus ble slått ned, på vei for å forfølge folket som laget for mye støy; en gjenfødt gruppe, menneskene som ble kalt kjettere. Paulus var på vei for å forfølge dem, med papirer i lommen, for å arrestere dem og bringe dem til Jerusalem. Og omtrent midt på dagen, kom det et Lys ned, som slo ham ned, på bakken, og han falt i jordens støv. Det kom en Røst fra Lyset som sa: “Saul, Saul, hvorfor forfølger du Meg?”

103 Og Saul snudde seg, i sin blinde tilstand, og så opp. Og han kunne se det store, strålende Lyset. Og han sa: "Herre, Hvem er Du?"

104 Han sa: "Jeg er Jesus. Jeg kom fra Gud; Jeg gikk til Gud. Jeg kommer fra Gud; Jeg vender tilbake til Gud." Han sa: "Det blir hardt for deg å stampe mot broddene."

105 En åpenbaring på den hellige grunnen, en gang i den tilstanden, og mennesket kan aldri bli det samme. En mann, før han burde kalle seg en kristen, før han kan identifisere seg, han skulle først ha den slags opplevelse midt ute i ørkenen, hvor han møter Gud, ansikt til ansikt.

106 For i dag kan du få et hvilket som helst svar. Du kan se Herren utføre nøyaktig det Han sa Han ville gjøre, og smarte teologer bortforklarer Det. De sier: "Det var for en annen tid. Det var for *dette*. Eller, Det er for en annen tidsalder. Eller, Det er feil." Som de sa om Jesus: "Han er Beelsebul, djevelen. Han er en spåmann." Og alle disse tingene, de har et svar.

107 Men når en mann noen gang har kommet i kontakt med Kristus, og sett Ham slik Paulus gjorde, eller opplevd Ham, da er det ikke nok teologer i verden som noensinne kan bortforklare den opplevelsen fra en mann.

108 Det er grunnen til at de i dag ikke har opplevelsen. Det er grunnen til at de ikke kan si . . . de sier alle: "Hvem er Dette? Hva er Dette? Hvor kommer Det fra?" De har ikke svaret. Hvorfor? For alt de vet, er en teologi som en menighet har lagd. Ikke "å kunne teologi" er Livet. Ikke "å kjenne Bibelen" er Livet.

109 Men "å kjenne Ham" er Livet. "Å kjenne Ham" som din personlige Frelser, som Den som har fylt deg med Sitt Nærvær. Du var der da det skjedde. Det er ingen som kan ta Det fra deg. Det er ingen som kan bortforklare Det fra deg. Når den opplevelsen skjer med deg, vet du Hvem Han er. For meg er Han Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig.

110 Hvem er dette som utfører disse miraklene? Hvem er det som gjør disse mektige gjerningene? Er det predikanten? Er det Oral Roberts? Er det Billy Graham? Er det Jack Schuler? William Branham? Hvem det enn er, har de ingenting med det å gjøre. De er redskaper.

111 Det er Den Hellige Ånd som kommer fram med Evangeliet, i tegn og under og mirakler, for å gjøre et folk rede. Luften er ladet med forventninger, med troende som forventer at Han skal komme.

112 Og andre sier: "Hvorfor disse vekkelsene? Hvorfor har vi det? La oss slå oss til ro i en kirke." Ja, det er blitt sagt i kirken her, at da vi begynte å bygge den nye kirken, sa de: "Vi trenger ikke mirakler. Vi trenger ikke disse tingene lenger. Vil du ha dem, så

dra ut på misjonsfeltet hvor de skjer. Vi trenger dem ikke her.” Når Branham Tabernacle faller så lavt, går det til grunne.

¹¹³ Denne kirken er grunnlagt på prinsippene og Kraften og Evangeliet til Jesus Kristus. Og så lenge dette tabernaklet står, må den herlige Hellige Ånd finne tilgang til sjeler, for å frelse og fylle med Den Hellige Ånd og helbrede de syke. For meg er det Jesus Kristus, den samme i går, i dag og for evig.

La oss be.

¹¹⁴ Hvis du ikke vet Hvem Han er, du vet ikke hva alt dette handler om, og du vil gjerne vite det, ville du bare gjøre så mye som å rekke opp hånden? Og si, ved å rekke opp hånden: “Be for meg, broder Branham, at jeg vil kjenne Ham.” Og Herren velsigne deg. Og over det hele, ser jeg hendene deres.

¹¹⁵ Nå, Himmelske Far, vi bringer dette Budskapet, og fruktene av folket som løfter hendene sine, at de gjerne vil vite Hvem Dette er. De vil gjerne bli kjent med denne store Jesus. For Hans Komme, oppstandelsen, er så nær, at de syke begynner å bli helbredet. Og etter at det skjedde, så kom profeti inn i Menigheten, deretter gavet og mirakler, nå ned til det siste tegnet. Det neste som vil komme, Bortrykkelsen, Menigheten vil bli tatt bort. Og vi, Herre, som har hevdet å kjenne Deg i Kraften av Din oppstandelse, vi venter, og lengter, og gråter og trygler: “Kom, Herre Jesus!”

¹¹⁶ Bortrykk Din Menighet og ta Den bort, raskt, Herre. For snart kommer mennesker til å sprengne jorden som Du skapte til dem for å leve på, fordi de har vært ulydige mot Deg. De lærte ikke å skape fred, men krig. De har ikke lært å utøve rettferdighet, men de utøver ondskap. Hvordan de ikke ville være hungrige etter makt! Herre, den lille plassen i deres hjerte som får dem til å hungre etter makt, de prøver å tilfredsstille det i et laboratorium et sted, for å sprengne sine medmennesker i lufta.

¹¹⁷ Gud, hvis de bare kunne innse at den kraften de lengter etter er Guds Sønn's Oppstandelseskraft, Den Hellige Ånds Kraft til å forandre deres liv; ikke sprengte nasjoner i luften, men forandre deres liv og gjøre dem til Dine tjenere.

¹¹⁸ Mange mennesker er slått med ville innfall, de kaller oss en gjeng med “uvitende”, og—og som “kjettere”, som de gjorde i tidlige tider. Men da de kom tilbake, gledet de seg og takket Deg, for at de kunne bære vanæren for Ditt Navn. Det er følelsen til Dine barn, i kveld, Herre, overalt. Vi er bare glade.

¹¹⁹ Noen på Din tid prøvde å identifisere Deg. De sa: “Han er en venn av den villmannen, Johannes, som kom ut av villmarken med knapt noen klær på seg, bare et gammelt saueskinn surret rundt seg. En villmann som slengte ut ordene, i øst og vest, og sa: ‘Øksen er lagt ved roten av treet.’” Sa: “Han er en—en tilhenger av ham. Han er en villmann. Han er gal. Han er gått

fra forstanden.” Den overnaturlige tjenesten som var med Deg, Å Herre, forblindet øynene til disse.

¹²⁰ Og det samme har det i dag: Denne store Hellige Ånd er en forløper for Herrens Komme, slik Johannes gjorde på sin tid, forblinder folket, for de som ikke vil se. Men for dem som er villige til å se, Du har utvalgt dem. “Og alle som Faderen har gitt Meg, skal komme til Meg”, sa Du, “og ingen av dem skal gå fortapt. Og Jeg skal reise ham opp på den siste dag.” Vi takker Deg for dette.

¹²¹ Og de som har løftet sine hender, i kveld, vi ber, Å Herre Gud, at Du vil gjøre Deg kjent for dem, i en opplevelse, i oppstandelsens Kraft. Gi det, Herre.

¹²² Og det kan være andre her, som ikke rakk opp hånden, men likevel, i sitt hjerte, visste de at de trengte det. Jeg ber om at Du vil velsigne dem og gi dem deres hjertes ønske.

¹²³ Når vi forlater bygningen, i kveld, må vi gå som forandrede mennesker. Må vi gå med en annen hensikt enn vi hadde, da vi kom inn, hvis det var i strid med Din Guddommelige vilje. Må vi gå ut med en besluttsomhet om å holde fast i alterets horn, til vår sjel er overbevist om at vi har fått en opplevelse med Deg, og vi vet Hvem vi taler om, fordi vi har møtt Ham og kjenner Ham og har samfunn med Ham. Gi disse tingene, Far. Helbred de syke og plagede.

¹²⁴ Velsign vår elskede og dyrebare pastor. Gud, vi ber om at Du vil være sammen med ham og hans herlige søstre, mens de synger Evangeliet og forkynner Det på radioen deres.

¹²⁵ Velsign de fremmede som er i vår midte. Herre, må de gå ut, i kveld, med en formaning i sitt hjerte, og en besluttsomhet om at de, fra denne stunden av, hvis de ikke kjenner Deg og ikke har kjent Deg før, må de tjene Deg. Vel vitende om dette, at: “Alle andre ting vil komme til intet, men Herrens Ord skal forbli for evig.” Gi det, Far.

¹²⁶ Tilgi oss alle våre synder. Og må vi møtes på den store . . . [Tomt område på lydbåndet—Red.]

Fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

¹²⁷ Nå, etter Budskapet, la oss bare bøye våre hoder og tilbe Ham, mens vi synger til Ham.

Jeg elsker Ham,
Av hele ditt hjerte.

Jeg elsker Ham
Fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

128 Hvor mange elsker Ham virkelig? Rekk opp hånden, si dette som et vitnesbyrd: "Jeg elsker Ham." Åh, er Han ikke underfull? Du vet, jeg bare elsker å stå på denne måten og bare drikke inn Hans Nærvær, på en måte. Hans Ord, gått ut, Det har sunket ned i hjertene. Det korrigerer oss. Det bringer oss til lydighet mot Hans Ånd. Så herlig det er bare å tilbe Ham da! Nå, idet du går fra kirken i kveld, gå og tilbe Ham.

129 Og husk, denne uken er det et bønnemøte her onsdag kveld. Ikke glem broder Nevilles sending på søndag, eller på lørdag klokken ni, på WLRP. Jeg bare elsker å høre dem, gjør ikke du? Kvartetten, eller trioen, lyder så vakkert. Kona og jeg, og ungene, vi tar den lille radioen ut og—og samler oss rundt den, for å lytte til broder Neville og sendingen hans, og hans vidunderlige ord, om hvordan han opphøyer den Gud han elsker og tror på. Jeg sier ikke dette for . . .

130 Dere fremmede her, hvis dere ikke har et kirkehjem, kom og bli med oss. Jeg sier dere, jeg sier ikke dette fordi han sitter her. Nei, sir. Jeg har sagt dette mange ganger. Jeg elsker broder Neville. For det første er han en teolog. For det første, er han et Guds barn. For det andre, er han den samme hver dag. Jeg har kjent ham i årevis. Han har ikke forandret seg, et snev. Han er fortsatt Orman Neville, en Herren Jesu tjener. Og jeg tror han har . . .

131 Her om kvelden, ringte jeg ham opp, for å spørre ham om han ikke kunne gi oss litt tid i programmet sitt, for å komme ned og be for de syke. Det var noen som kom inn, var i morges, vet dere. Og hans lille kone tok telefonen, og jeg snakket med min kone, der bak, om det.

132 Og hvordan vi takker Gud for hans nydelige, lille kone og hans familie. Det er veldig fint. Når du ser en forkynner og hans kone komme overens slik, i vennlighet og ydmykhet, det gjør bare at menigheten fungerer så mye bedre. Det blir bare skjønnere for hver dag som går.

133 Elsker du Ham av hele ditt hjerte? Ja vel. Vi har en avskjedssang som vi synger: *Ta Navnet Jesus med deg*. Og gi oss den lille akkorden, søster, hvis du har den der i boken. Og vi skal synges vår avslutningssang. Og når vi synger det første verset, ønsker vi å snu oss rundt, håndhils på hverandre. Ja vel. Gi oss akkorden.

. . . Navnet Jesus med deg,
Sorgens og smertens barn;
Det vil gi deg glede og trøst,
Ta Det med deg hvor enn du går.

Dyrebare Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede; (Gud
velsigne deg, broder.)

Dyrebare Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede.

La oss ta dette verset nå:

Ved Jesu Navn vi bøyer oss,
Faller ned for Hans føtter,
Kongenes Konge i Himmelen vil vi krone Ham,
Når vår reise er fullført. (Vil ikke det bli
fantastisk?)

Dyrebare . . . (Dyrebare Navn!) Å så skjønt!
Jordens håp og Himmelens glede;
Dyrebare Navn, (Dyrebare Navn!) Å hvor
skjønt!
Jordens håp og Himmelens . . .

¹³⁴ Hvor mange husker vår lille sang vi pleide å synge: *Ikke glem familiebønnen?* Husker du den? Jeg gjør ikke . . . Thelma, enten du kjenner den, eller akkorden, eller ikke? La oss prøve den en gang. Husker du den ikke? La oss . . . Kanskje jeg kan prøve den en gang med dere.

Ikke glem familiebønnen,
Jesus ønsker å møte dere der;
Han vil ta alle deres bekymringer,
Åh, ikke glem familiebønnen.

¹³⁵ Hvor mange har familiebønn? Det er bra. La oss prøve den igjen. Jeg vil få den tilbake her. Jeg liker den. Alle sammen nå:

Ikke—ikke glem familiebønnen,
Jesus ønsker å møte dere der;
Han vil ta alle deres bekymringer,
Åh, ikke glem familiebønnen.

¹³⁶ Å Herre, det står skrevet i Skriften, at de tok lommetørklær eller forklær fra kroppen til Paulus, og urene ånder gikk bort fra folket, og sykdommer ble helbredet. Vi ber, Herre, om at det skal skje det samme med disse i kveld, når jeg sender dem til de trengende og de syke. Ute i landene et sted, er det noen som ser frem til og venter på at dette skal skje. Jeg ber, Far, at Du vil gi det i Jesu Navn, Din Sønn. Amen.

¹³⁷ Nå vil jeg spørre, mens vi bøyer våre hoder, om vår høyst dyrebare broder Smith der borte, fra Church of God, som vi anser, akkurat som vår broder Neville her, å være en lojal, trofast Guds tjener, jeg vil be ham om å be om velsignelsen over dere, om å fortsette gjennom denne kommende uken. Gud velsigne dere, til vi møter dere igjen. Broder Smith.

[Broder Smith ber—Red.] Ja, Herre. Gi det, Herre. Ja. Ja. Ja. Ja. Amen.

¹³⁸ Ta hverandre i hendene. Velkommen tilbake igjen, til tabernaklet. Gud velsigne dere.

HVEM ER DETTE? NOR59-0510E
(Who Is This?)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på torsdag, søndag kveld, 10. mai, 1959, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org